

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved panel 1: 'Vil menneskehedens historie ende i tragedie eller fortsætte med et nyt paradigme?'

Her er Helga Zepp-LaRouches tale fra weekendens konference

Del 1

Goddag! Jeg hilser jer overalt i verden, uanset hvor I befinder jer lige nu. Det er en fornøjelse for mig at tale til jer. Da vi valgte titlen på konferencen, "Verden ved en skillevej: To måneder inde i USA's nye administration", forventede vi uro. Alligevel er det uhyggeligt, hvor forudvidende disse ord var. At en siddende præsident for USA kalder Ruslands præsident en morder, som præsident Biden gjorde i et ABC-TV-program, bryder helt sikkert et tabu. Det var et trickspørgsmål af George Stephanopoulos, men det fungerede. Det viser selvfølgelig, hvad såkaldt journalistik er blevet til i disse tider.

Heldigvis viste præsident Putin sig at have god humor ved at invitere Biden til at holde en direkte internetdebat, måske i går fredag, eller på mandag, eftersom Putin ville tage til Taigaen i weekenden. Ellers ønskede han ham et godt helbred. Ikke desto mindre, hvis præsidenten for det mest magtfulde land, der har 5.800 nukleare sprænghoveder, siger sådan noget om Ruslands præsident, der har 6.375 nukleare sprænghoveder (tal fra januar 2020), viser det den fare, vi befinder os i.

Hvis man betragter den lavine af nylige erklæringer og militære doktriner, der mere og mere definerer Rusland og Kina som strategiske rivaler og konfliktfyldte fjender, ser det ud til, at vi er i akt IV eller V i en global tragedie, der hurtigt nærmer sig det, Schiller kaldte et "punctum saliens", det springende punkt. Det punkt i dramaet, hvor alle tidligere udviklinger kommer sammen i et øjeblikks beslutning. Det afhænger af karakteren og visionen hos de førende aktører på scenen, hvis handlinger betinger, om vi kan finde en løsning på et højere niveau – om vi kan få adgang til et nyt paradigme på et højere plan for tænkning og undslippe det tragiske resultat. Eller hvis de i handling omsætter logikken i deres fejlbehæftede aksiomer, og dramaet ender som en tragedie. Denne gang er det imidlertid ikke på en scene, det er vores historie, vores liv.

Lyndon LaRouche, i en smuk artikel [https://larouchepub.com/lar/2007/3444mask_pelosi_tragedy.html] offentliggjort i EIR, 9. november 2007, kaldet "Tragediens kraft", sagde en forbløffende ting, der vedrører grunden til, at vi besluttede, at denne gang skulle det første panel være tilegnet behovet for en klassisk renæssance. Fordi det er gennem de største klassiske kunstneriske værker, at man kan få adgang til det niveau af tænkning, der kræves for at håndtere denne krise. Derfor placerede vi ikke kulturpanelet i slutningen af □□konferencen, som vi normalt gør. LaRouche påpegede, at man siden Vladimir Vernadsky og Albert Einstein kender til universets opdeling i strengt definerede fase-rum: det ikke-biotiske, biosfæren, noösfæren [erkendelsesmæssigt liv]. Men at der er et fjerde generelt fase-rum, der kombinerer niveauet af klassisk tragedie, naturvidenskab, klassisk kunstnerisk komposition og statsmandskunst, som kendt af Aischylos, Platon, Shakespeare, Lessing og Schiller, i et enkelt tema. Dette fjerde fase-rum er den egentlige substans i verdenshistorien, sagde Lyndon LaRouche.

Hvis menneskeheden ønsker at finde en løsning på nutidens

mange eksistentielle kriser, er politiske ledere på alle samfundsniveauer nødt til at få adgang til den form for tænkning, som findes i dette fjerde fase-rum. Den russiske reaktion på Bidens bemærkninger viser, at de er klar over, at vi befinder os i et sådant punctum saliens, springende punkt. Konstantin Kosachev, vicepræsident for Det russiske Føderationsråd, kaldte det en forkastning: "Disse ubehøvede bemærkninger dræber alle forventninger om, at en ny administration vil føre en ny politik over for Rusland", sagde han. Og i ægte vrede udtalte han: "Disse bemærkninger kommer fra en præsident for et land, der smider en bombe et eller andet sted i verden hvert 12. minut. Flere end 500.000 mennesker er døde i forbindelse med amerikanske aktioner siden 2001. Kunne du kommentere på det, hr. Biden? "

Det er forfærdeligt, hvordan disse kriser er taget til i løbet af de sidste mange år, så godt som uden offentlighedens kendskab. Ingen offentlig diskurs; ingen debat blandt intellektuelle, endsige i parlamenterne. Trin for trin mod afgrunden. Inden for militære doktriner var der et stort skift mod konfrontation med Rusland og Kina, i forbindelse med offentliggørelsen af Den Amerikanske nationale Strategi i december 2017, der for første gang definerede Rusland og Kina som geopolitiske rivaler. Dette fortsatte med den Nationale Forsvarsstrategi i januar 2018, efterfulgt af Evalueringen af de atomare Stillinger (Nuclear Posture Review) og oprettelsen af Den amerikanske rumkommando og det amerikanske militærs rumstyrke, hvis mål er amerikansk dominans i rummet for at forhindre Kina i at definere de nye regler i rummet.

I marts 2021 offentliggjorde Det Hvide Hus den Foreløbige nationale sikkerhedsstrategiske Vejledning. Dokumentet på 24 sider

[<https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2021/03/NSC-1v2.pdf>] angiver hensigten om at rette verdens demokratier ind mod de "ondartede påvirkninger fra Rusland og Kina", genoprette en regelbunden orden i verden; i det væsentlige

globalisere NATO med det klare fokus på at danne alliancer i Indo-Stillehavsområdet mod Rusland og Kina, og hurtigt vende tilbage til internationalt lederskab i den globale dagsorden for klimaændringer, at formindske globale CO2-udledninger, og sikre at USA og ikke Kina laver reglerne. Alt dette formodes at være for "at udkonkurrere et mere selvsikkert og autoritært Kina" og sejre i den strategiske konkurrence med Kina eller enhver anden nation.

Del 2:

Klimaspørgsmålet vil blive til en national sikkerhedsprioritet. Vi vil inkorporere vurderinger af klimarisiko i vores krigsspil, -modeller og -simuleringer; og vi vil styrke missioners modstandsdygtighed og indsætte løsninger, som optimerer evner og reducerer vores eget CO2-aftryk.

Er det ikke spøjst, at kampen mod klimaforandringerne er en national sikkerhedsprioritet? Alt imens disse "officielle" dokumenter i det mindste forbliver i domænet af professionelt militærsprog, findes dette foregivende ikke længere i skrifter, såsom dem fra London Telegraph, der genudgav et skrift fra d. 28. januar, "The Longer Telegram", fra det Atlantiske Råd [<https://www.atlanticcouncil.org/content-series/atlantic-council-strategy-paper-series/the-longer-telegram/>]. Det er skrevet af et anonymt, tidligere medlem af regeringen med "dybdegående viden om Kina" og er angiveligt et af de vigtigste dokumenter nogensinde udgivet af rådet. Titlen er en bevidst reference til det "lange telegram" af George Kennan fra 1946, som opfordrede til inddæmningen af Sovjetunionen.

Dette dokument opfordrer skamløst til et kup indefra mod Præsident Xi Jinping af utilfredse, ledende medlemmer af det Kinesiske Kommunistparti, som dog er villige til at opgive

idéen om at forfølge den kinesiske model for udvikling og at underkaste sig USA's dominans over verden. Hvem er de vigtigste bidragsydere til denne tænketank? Flere af de største amerikanske våbenproducenter, som Raytheon, General Dynamic, Boeing, Lockheed-Martin, Northrop-Grumman, samt NATO.

Af samme natur er den britiske efterretningsoperation omkring Alexey Navalny, som dybest set har samme hensigt – at katalysere et regimeskrifte mod Præsident Putin. Før vi havner i den 3. verdenskrig – for det er dér denne krigsopbygning vil ende – lad os reflektere over hvad der rent faktisk foregår her. Havde vi ikke hørt, blot for kort tid siden, efter Sovjetunionens fald, at vi har nået "enden på historien", som var en af de mest idiotiske ting, der nogensinde er blevet sagt? At Vestens demokratier fra det tidspunkt ville overtage verden, og at alle andre ville blive enige med de vestlige værdier, neoliberalistisk økonomi, kønspolitik, dekonstruktion i kunsten, osv. Et hurtigt overblik vil være nyttigt på dette tidspunkt, fordi der er ting at lære, hvis en tragedie skal undgås. Der er faktisk en rivalisering blandt to, konkurrerende systemer; to fuldstændig forskellige anskuelser af verden, menneskets rolle i denne og en tilknyttet vision af menneskehedens fremtid.

I 1978, da Deng Xiaoping påbegyndte politikken for reform og åbning, som efterfulgte Kulturrevolutionens dybe dal, var Kina et af de fattige lande på Jorden. Ved at anvende de bedste aspekter af traditionen for fysisk økonomi, som denne blev opfundet af Gottfried Wilhelm Leibniz og videreudviklet af Hamilton, List, Carey og Witte, satte han Kina på en kurs med kontinuerlig innovation. Dette har nu, 40 år senere, kastet 850 millioner kinesere ud af dyb fattigdom, hvilket, for én som ikke er forudindtaget, er en af de største, historiske, kulturelle præstationer i verdenshistorien. De opnåede målet om at afskaffe fattigdom inden 2020, mens det modsatte var tilfældet i USA og Europa: fattigdom tog til.

1991 udvidede vi forslaget om den Produktive Trekant (Paris-

Berlin-Wien), som var svaret fra Lyndon LaRouche, min afdøde mand, på Berlinmurens fald i 1989, til den Eurasiske Landbro. Systemet af udviklingskorridorer, der bygger på den gamle Silkevej, forbinder Europas befolkninger og industrielle centre med dem i Asien, som en måde hvorpå Eurasiens indelukkede landområder kan industrialiseres. Den idé var åbenlys for en der kom fra den filosofiske tradition af Nicolaus Kusanus, Vernadsky og Krafft Ehrlicke. Nemlig at livet udvikledes gennem fotosyntese, ud fra havene. At organismer ville udvikle sig gennem en højere metabolisme (energigennemstrømningstæthed), og at en art endelig ville blive udviklet, hvis kreative evner ville etablere en hel ny kategori af eksistens i universet – mennesket.

Evolutionens naturlige gang for denne nye art var at bosætte sig ved havene og floderne og, gennem infrastrukturel udvikling, at bevæge sig længere indlands. Åbningen og udviklingen af vores kontinenters land-omsluttede områder gennem disse udviklingskorridorer var egentlig en åbenlys idé, da Jerntæppet disintegrerede. Efter at den infrastrukturelle udvikling af alle kontinenter på Jorden var fuldendt, ville den næste fase af denne udvikling være at opbygge infrastruktur i det nære rum, kolonier på Månen og på Mars, som trædesten for menneskeheden på vejen til at blive en galaktisk art.

Som jeg allerede advarede om i mange af mine taler i 1990'erne: hvis man ville begå den fejl at overlejlre en ukontrolleret fri markedsøkonomi på en sammenstyrtet kommunistisk økonomi, kunne man måske fortsætte med kasinoøkonomien i et stykke tid, men det ville snart føre til et endnu større kollaps af hele systemet. Hvis den Produktive Trekant og den Eurasiske Landbro var blevet gennemført – der var stor opbakning for dette på det tidspunkt – ville det have været den perfekte fredsplan for det 21. århundrede. Men den blev afvist af Vesten af geopolitiske grunde. I stedet var planen fra USA's og Storbritanniens, og især Frankrigs, side

at forvandle den tidligere supermagt, Sovjetunionen, til et land i den Tredje Verden, der blot producerede råmaterialer.

Jeffrey Sachs' chokterapi i Jeltsin-perioden skabte faktisk en befolkningsreduktion på 1 million mennesker om året, så det var rent folkemord. I USA blev doktrinen fra PNAC (Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede) etableret i 1992 – Dick Cheneys idé om at USA ville fortsætte med at være den eneste supermagt og aldrig tillade nogen rival på det strategiske plan. I juni 1992 blev den tilsvarende politik foreslået ved FN's Miljø- og Udviklingskonference i Rio, Brasilien, hvilket var begyndelsen på en omfattende malthusiansk offensiv, der var en genbekræftelse af Romklubbens politik og deres idé om "Grænser for Vækst", udgivet i 1972. Den blev på det tidspunkt gendrevet af en mægtig bog af Lyndon LaRouche: "Der er Ingen Grænser for Vækst". Topmødet i Rio var også en genbekræftelse af Henry Kissingers NSSM-200-doktrin [https://pdf.usaid.gov/pdf_docs/Pcaab500.pdf] fra 1974, som er et enormt skandaløst dokument, der kræver en befolkningsreduktion og idéen om at bruge fødevarer som et middel til befolkningskontrol.

Argumenterne for malthusiansk dominans over en unipolær verden blev ofte forandret: De gik fra begrænsede ressourcer, til ozonhullets forøgelse, til syreregn, til døende skove, til kernekraft = fascisme, og nu, i den seneste tid, klimaforandringer. Men det egentlige mål var altid en oligarkisk, imperialistisk verdensorden, styret af en mindre elite, samt befolkningskontrol.

Det samme år, 1992, kun 14 år efter Dengs reformpolitik blev påbegyndt, havde Kina allerede opnået en vis udvikling, men det var for det meste i kystregionerne. Jeg deltog i en konference i 1996 i Beijing, som vi havde foreslået til den kinesiske regering to år tidligere, med titlen: "Udviklingen af regionerne langs den Eurasiske Landbro". Den definerede det langsigtede, strategiske perspektiv for Kina indtil 2010. Denne politik blev dog afbrudt af den asiatiske krise i 1997.

I 2001 blev Kina inviteret til at deltage i Verdenshandelsorganisationen (WTO) med forventningen om, at integrationen i verdens markeder ville betyde, at Kina ville indføre de vestlige værdier, vestligt demokrati og så videre. At de ville acceptere Washington-Konsensusen, den "regelbaserede" verdensorden, Wall Streets og City of Londons kasinoøkonomi. Men i stedet for at anerkende "historiens ende", fornyede Kina sin 5000 år gamle tradition af kinesisk historie og kultur, og i 2013 bekendtgjorde Xi Jinping i Kazakstan politikken for den Nye Silkevej, hvilket, i løbet af syv et halvt år, er blevet til verdens største infrastrukturprogram.

150 lande samarbejder, og som komikeren Bill Maher sagde i en kort video [<https://www.youtube.com/watch?v=2DH4v6FnvM>]: "Ikke at anerkende dette betyder, at I er nogle fjollehoveder". Kina var nemlig i stand til at bygge 40.000 km højhastigheds-toglinjer, 500 helt nye byer til millioner af mennesker, den mest avancerede fusionsforskning, missionen til anden side af Månen og nu til Mars. Og som Xi Jinping udtrykte det for nylig: Kina er i dag tættere på målet om at forny den kinesiske nation end på noget andet tidspunkt i historien, og at blive en af verdens førende magter indenfor videnskab og teknologi.

Putin begyndte først at blive dæmoniseret, som han udstilles af det atlantiske etablissement, efter at han begyndte at vende udviklingen fra Jeltsin-perioden og genetablere Ruslands status som en verdensmagt, og ikke blot en regionalmagt, som Obama respektløst havde insisteret på, da Putin genindtog sit præsidentembede. Så, hvor vil alt dette ende? Hvis Biden-administrationen, "Globale Britannien", NATO og EU insisterer på at inddæmme Rusland og Kina, hvis strategiske partnerskab bliver styrket i lyset af denne aggressive politik fra den vestlige alliance, vil det uundgåeligt føre til en 3. Verdenskrig, som ingen ville kunne overleve?

Under sin rejse til Seattle i 2005 påpegede Xi Jinping, at der

ikke findes sådan noget som "Thukydids-fælden" i verden. Men skulle de mægtigste lande igen og igen lave strategiske fejlkalkulationer, kunne de måske skabe en sådan fælde for dem selv. Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, refererede adskillige gange til artiklen af historikeren Prof. Graham Allison, som stillede spørgsmålet, om USA og Kina var i færd med at ende i præcis en sådan konflikt, på den måde som den græske historiker Thukydids havde beskrevet det, og gå i krig.

Thukydids, der levede fra 460 til 404 f.Kr., belyste hvordan det skønne Grækenland brød sammen, pga. konkurrencen mellem Sparta og Athen, som førte til den Peloponnesiske Krig. Efter Perser-krigene fra 500 til 479 f.Kr., og igen fra 470 til 448 f.Kr., hvor Athen havde vist sig som sejrherre over perserne, blev det til en slags supermagt. Dette skabte vrede i det oligarkisk-kontrollerede Sparta, som havde været den dominerende magt indtil da, og som forsøgte at beholde magten ved at tage del i forskellige alliancer. Efter Athens endelige sejr over perserne og den såkaldte Kallias-fred, kunne det faktisk have opløst det Attiske Forbund, men gennem sofisternes indflydelse i Athen forvandlede det til et attisk imperium og transformerede de tidligere frivillige allierede til at betale hyldest og blive vasaller.

Mest berømt og informativt for vores nuværende situation i dag, er historien om hvordan Athen tvang beboerne på øen Milos til den nye aftale. Thukydids beskriver dette i den 5. bog [af hans Historien om den Peloponnesiske Krig] i dialogen mellem den atheniensiske udsending og Milos' repræsentanter. Atheniensen bemærker, at Athen, med sejren over perserne, skulle have erhvervet sig rettigheden til at regere – og de mægtige gør hvad de har lyst til, og de svage må adlyde. Repræsentanten fra Milos argumenterer, at hvis Athen allerede ikke respekterer loven, burde det overveje, at andre kunne tage dets hårdhed som et eksempel, hvis det en dag selv blev besejret.

Atheniensen svarer, at milosianerne burde underkaste sig Athens overherredømme, eftersom det ville give den største fordel til begge sider. Forbløffet spørger repræsentanten for Milos, hvordan slaveri ville være ligeså fordelagtigt som dominans? Hvortil Atheniensen svarer, at det ville være at foretrække i stedet for at blive dræbt. For dem selv ville det være gunstigt, at de ikke ville være nødsaget til at dræbe dem.

Del 3:

Angående spørgsmålet om de ikke kunne forblive neutrale, svarer atheneren nej, da deres fjendskab ville skade mindre end deres venskab, hvilket kunne læses som et tegn på svaghed fra deres side. Under alle omstændigheder ville princippet om de magtfulde gælde i hele verden.

Milosianeren argumenterer, at de ikke kunne opgive deres uafhængighed, som de havde haft i 700 år, men ville ønske at forblive neutrale.

Kort derefter begyndte Athen fjendtlighederne, og befolkningen i Milos måtte ubetinget overgive sig, og athenerne dræbte alle mændene og solgte kvinderne og børnene til slaveri. Yderligere beskriver Thukydid, hvordan athenernes umådeholdenhed tilskynder dem til stadig mere offensiv opførsel, og endelig til den sicilianske ekspedition fra 415-413 f.Kr., hvor de lider et knusende nederlag, hvorfra de aldrig kommer sig.

Så måske skulle man tænke over denne historie, når hr. Blinken kræver, at Tyskland skal opgive Nord Strøm 2.

I atomvåbnenes æra, bør man tænke to gange, hvis man skaber en Thukydid-fælde, hvor der ikke behøver at være nogen. Den vigtigste konflikt kommer fra disse to systemers totale modsætningsfyldte udviklingsbaner. På den ene side Kina, og i princippet de lande der samarbejder med dem i Bælte- og

Vejinitiativet, lægger størst mulig vægt på innovation, på deres befolknings levestandard, og på at fremme deres befolknings kreativitet, som kilde til innovation.

På den anden side er kursen for den malthusianske fraktion at gå tilbage i historien til en lavere energigennemstrømning, lavere forbrug og derfor færre mennesker. Centralbankerne kører en koordineret kampagne for at opnå "regimeskift", efter det berygtede møde i Jackson Hole, Wyoming, i august 2019; den store nulstilling [the Great Reset], for at fjerne CO2 fra verdensøkonomien; og "flytte milliarder", som et dokument fra EU og den tyske regering udtrykte det, for at dirigere alle investeringer ind i grønne teknologier. Hvilket vil betyde en dramatisk reduktion i levestandarden for befolkningerne i USA og Europa, og voksende fattigdom på verdensplan. Og i lyset af den allerede hærgende pandemi og verdensomspændende hungersnød, en massiv befolkningsreduktion i den såkaldte udviklingssektor. Med andre ord: folkedrab.

Aischylos beskriver denne konflikt i sin trilogi *Prometheus i lænker*, hvor konflikten er imellem den olympiske gud Zeus, der er inkarnationen af det oligarkiske system, og Prometheus, som han straffer, fordi han bragte ild til mennesket, og derfor fremskridt og produktivitet for menneskeheden. Hvad vi beskæftiger os med, og det som ligger til grund for disse to direkte modsatrettede udviklingsforløb, er hver deres forskellige menneskesyn. Det prometheusianske menneskesyn ser hvert menneske som en enorm berigelse for menneskeheden som helhed, fordi hvert individ har potentialet til at gøre grundlæggende opdagelser inden for naturvidenskab, i skabelsen af stor klassisk kunst. En kreativ person, der opdager et universelt fysisk princip, kan skabe en helt ny økonomisk platform, der kan omdefinere hele måden hvorpå menneskeheden producerer, på et kvalitativt højere produktivitetsniveau, såsom dampmaskinen, antibiotika, atomkraft, lasere, og lignende opdagelser.

Det malthusianske menneskesyn ser hver person som en parasit,

en byrde for Moder Jord, en CO2-udledende byrde, der bidrager til global opvarmning; og derfor, jo færre sådanne pestilenser der er, jo bedre.

Naturligvis er hele den malthusianske påstand et videnskabeligt bedrageri, da computerprogrammet, som bogen *Grænser for Væksts (The Limits to Growth)* såkaldte undersøgelse var baseret på, var et fusket program, hvor det ønskede resultat først blev bestemt, og derefter blev programmet designet i overensstemmelse hermed. Forfatterne, Meadows og Forrester, indrømmede senere, at de havde udeladt den rolle, som videnskabelig og teknologisk fremskridt har i at definere, hvad en ressource er.

Den malthusianske påstand er en direkte løgn fra oligarkiet, forstærket af den politiske korrekthed, der spredes af de etablerede medier, som kontrolleres af Wall Street og City of London; og for nylig de sociale medier under IT-giganterne fra Silicon Valley, fonde og tænketanke, der afspejler den finansielle sektors interesser.

Det kunstigt fremkaldte paradigmeskift, ikke indledt, men propageret gennem medierne med millioner af dollars på mange sprog, igangsat af Romklubben på vegne af det internationale oligarki, har været meget effektivt. Millioner af menneskers sind er blevet gjort grønne med mangel på videnskabelig stringens, som har gjort dem modtagelige for alle slags løgne, herunder dem om Rusland og Kina. LaRouche skriver i "The Force of Tragedy" (Tragediens Kraft):

"Her, i denne undertrykkelse af de videnskabelige og relaterede kreative erkendelsesmæssige evner i befolkningens menneskelige sind, ligger essensen af tragediens principielle kraft..." Det er "tragedies usynlige, men alligevel effektive kraft", som LaRouche taler om, "der bøjer viljen hos mænd og kvinder for at undgå den frygtede misfornøjelse hos den magtfulde, sataniske skikkelse, den fiktive Zeus", som må italesættes og ændres.

Lyndon LaRouche påpegede, at nutidens tragedie er baseret på befolkningens totale mangel på en videnskabelig og streng forståelse, men også, at begrebet tragedie må være genstand for en strategisk efterretningsmæssig vurdering, som skal studeres af enhver seriøs iagttager af nutidens amerikanske situation.

Så lad os begynde med en nøgtern vurdering af situationen.

Det er meget tydeligt, at det neoliberale økonomiske og kulturelle systems politik er fuldstændig mislykket. Hvis man betragter pandemien, hvorfor er det så, at alle de asiatiske kulturer har håndteret det meget bedre? Med færre dødsfald og hurtigere tilbagevenden til det normale økonomiske liv. Det er fordi de er baseret på et værdisystem, der sætter det almene vel forrest, i modsætning til den nyliberale idé om individualistisk frihed, hvor alt er tilladt.

Del 4:

Se på hungersnøden i verden – den absolut utrolige humanitære krise i Yemen, i Syrien, i mange afrikanske og latinamerikanske lande. Sult af bibelske dimensioner, der er resultatet af den vestlige nyliberale politik. Hvorfor kom Vesten ikke i gang med det såkaldte vaccinediplomati, som de beskylder Rusland og Kina for? Hvorfor udviklede de ikke udviklingslandene? Da Pave Johannes Paul II blev spurgt i 1990, om Sovjetunionens sammenbrud ville bevise, at det vestlige system er moralsk overlegen, svarede han: Absolut ikke, fordi de er præget af "syndens strukturer". Se på Den tredje Verden, sagde han, og så forstår man grunden til, at jeg siger dette.

Vestens fiasko er resultatet af en dyb kulturel krise, som kun kan sammenlignes med forfaldet i slutningen af Det romerske Imperium, Romerriget. Se på vores populærkultur; underholdningen, der spænder fra satanisk til pervers; de

åndsdræbende ting som folk anser for underholdning. Vi har set en nedbrydning, næsten et hukommelsestab af den kulturelle erindring om vores store traditioner. Langt størstedelen af de unge har ingen idé om klassisk kultur. De synes, at Rolling Stones er klassisk. Samtiden ved ikke engang, hvad de har glemt.

For at afhjælpe dette, lad os se på universel historie på den måde Friedrich Schiller beskrev den i sin berømte tale i Jena i 1789. Han sagde: Det tog kun et par tusinde år for mennesket at udvikle sig fra en asocial huleboer til den høje klassiske kunst; til Dante, Shakespeare, Bach, Beethoven eller Schiller. Dette har at gøre med den absolutte forskel mellem mennesker og alle andre livsformer.

Beviset for dette er evnen til viljemæssigt at forøge den relative potentielle befolkningstæthed, som i løbet af få tusinde år – måske i alt 10.000 eller 20.000 år – gjorde det muligt for menneskeheden at øge dens befolkningstæthed fra nogle få millioner til næsten 8 milliarder mennesker i dag. Som Lyndon LaRouche mange gange har understreget, har ingen højere abe, intet husdyr nogensinde været i stand til at efterligne menneskets kreative åndsevner. De kan muligvis efterligne aspekter af menneskelig adfærd, men de har aldrig opdaget et fysisk princip.

Og det er den absolut grundlæggende forskel mellem biosfæren og noösfæren [erkendelsesmæssigt liv]. Det kan man forstå, hvis man studerer alle skaberne bag den menneskelige kultur, efterhånden som de udviklede sig, oprindelsen til den kinesiske, indiske, mesopotamiske, egyptiske og græske kultur; hvordan den konfutsianske filosofi lagde grundlaget for de følgende 2500 år af kinesisk historie.

Se på visdommen i de vediske skrifter fra Indien; biblioteket i Alexandria, Egypten; det klassiske Grækenland; Gupta-perioden i Indien. Samarbejdet mellem Haroun al-Rashid og Karl den Store, hvilket førte til Den karolingiske Renæssance, som

gjorde det muligt for Europa at genopdage dets fortids skatte. Song-dynastiet; Friedrich Hohenstaufens samarbejde med den arabiske verden; Den andalusiske Renæssance; Den italienske Renæssance; fremkomsten af den suveræne nationalstat, som skyldtes Nikolaus fra Kues (Cusanus) og Ludvig XI i Frankrig. Udviklingen af den klassiske musik fra Bach og Beethoven til Brahms; de store poeter Shakespeare, Shelley, Keats, Lessing, Schiller og Edgar Allan Poe. Alle disse kulturer bidrog til det menneskelige fremskridt, og det er helheden og kontinuiteten i de store kunstværker, videnskab, poesi, musik, arkitektur, kunstmaleri og statsmandskunst, som er det fjerde fase-rum i vores univers.

Det er gennem universel historie, der adskiller os som en menneskelig art, og som mange store sind har bidraget til, at menneskeheden bliver udødelig.

Der har i historien ofte været en debat om dyr har sjæle, og enhver ejer af et kæledyr vil insistere på, at disse dyr har en sjæl. Men jeg er enig med Ibn Sina (Avicenna), at ja, dyr har en sjæl, men de har en kollektiv sjæl, fordi man ikke kan erindre den enkelte hund, der var fornøjelsen for nogen, der levede i det 4. århundrede, men man husker meget godt Sokrates' sjæl. Hvis hvert menneske rekapitulerer den universelle historie, deltager han eller hun i det fjerde fase-rum.

Hvis vi har en dialog mellem disse forskellige kulturer, som vi har brug for blandt repræsentanterne for alle disse, har vi en meget konkret måde at løse den nuværende krise på.

Der er mange konkrete skridt, som vi er nødt til at tage for at komme ud af denne krise:

På det militære område har vi brug for noget der kan sammenlignes med Det strategiske Forsvarsinitiativ – idéen om at gøre atomvåben teknologisk forældede. Og vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur.

For at afslutte kasinoøkonomien har vi brug for en global Glass/Steagall-bankopdeling og et nyt Bretton Woods-system – et nyt kreditsystem.

Vi har brug for et nyt paradigme i forholdet mellem nationer, der respekterer national suverænitet, ikke-indblanding, eksistensen af et andet socialt system. Så vil tingene ændre sig fuldstændigt.

Vi har brug for et helt nyt, moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe pandemierne – den nuværende og de kommende – og sygdomme.

Vi er nødt til at fordoble landbrugsproduktionen for at udrydde hungersnød.

Vi er nødt til at udrydde fattigdom for evigt gennem økonomisk udvikling for hele menneskeheden.

Men ingen af disse tiltag vil fungere, hvis vi ikke har et nyt paradigme af klassisk kultur, der vedrører essensen af menneskeheden identitet.

I modsætning til de liberale, der siger, at alt er tilladt, og at alle gør ting efter deres egen smag, siger vi, at mennesket, gennem æstetisk uddannelse, er ubegrænset perfektibelt, moralsk, intellektuelt og følelsesmæssigt. Og med denne metode til æstetisk uddannelse har ethvert menneske potentialet til at blive en smuk sjæl og et geni. Kun hvis vi, menneskeheden som helhed, tager dette spring, vil menneskeheden være i sikkerhed.

Tak skal I have.